



CÍRKEV BRATRSKÁ

David Novák

david.novak@cb.cz

předseda Rady Církve bratrské

www.cb.cz

Soukenická 15, 110 00 Praha 1

Velikonoce 2022

Milé sestry, milí bratři,

při příležitosti vyvrcholení velikonočních svátků bych vás chtěl pozdravit větou vyřčenou pod křížem, která do jisté míry shrnuje, kým byl Ježíš: „Ten člověk byl opravdu Boží syn.“ (Mk 15, 39) Na těchto slovech by nebylo až tak nic zvláštního, kdyby je nevyřkl římský setník. Spíše bychom tato slova očekávali od Ježíšových nejbližších, ale nic takového Marek nezaznamenal. Prvním člověkem, který pochopil nebo nahlas vyřkl, že Ježíš je božskou osobou, byl římský setník. Tento paradox je ještě umocněn tím, že na římských mincích bylo vyryto Tiberius Caesar, syn božského Augusta. Tedy jediná osoba, která měla tu čest být v Římské říši nazývána božím synem, byl Caesar.

Jak je možné, že k poznání Ježíše jako Božího Syna nakonec jako první dojde římský setník, tvrdý muž, který viděl umírat mnoho lidí? Co proniklo do jeho temnoty? Co mu umožnilo vidět Ježíše jinak než mnozí jiní, kteří s Ježíšem trávili mnoho času, znali jeho vyučování, viděli jeho mocné skutky a slyšeli Ježíšova slova o tom, že vstane z mrtvých? Díky čemu rozpoznal, že Ježíš je jiný než desítky těch, které viděl umírat? Proč Marek takto otevřeně píše o tom, co měl veřejně vyznat některý z učedníků?

Na tyto otázky nedostaneme přesné odpovědi. Jisté ale je, že setník slyšel Ježíšova poslední slova, viděl Ježíše umírat a byl mu velmi blízko, blíže než lidé, kteří se přišli na popravu podívat. Zřejmě na Ježíšovi i uprostřed jeho utrpení a bezmoci bylo něco, co zaplavilo setníkovu temnotu světlem.

Nevíme, co se se setníkem stalo dál, ale i díky jeho vyznání pod křížem víme, kým byl a je Ježíš. Jenže vědět je málo. Protože Ježíš vstal z mrtvých, může setníkovu zkušenost být v něčem podobná i zkušenosti naší. I my můžeme být Ježíšovi blízko a slyšet jeho hlas. To je více než jen vědět.

Tato skutečnost z nás dělá lidi naděje. Možná, že tváří v tvář situaci, kterou prožíváme ve světě, u nás potřebujeme poselství o naději slyšet více než kdy jindy. Není to naděje vycházející z toho, že se vše daří, ale naděje navzdory někdy tíživé realitě.

Na události, které prožíváme my, naše okolí nebo svět, se lze dívat dvojím způsobem. Buď v nich vidíme nepřetržitý sled tragiky a špíny a Velikonoce jsou spíše nerealistickou výjimkou, skoro pohádkou. Druhý pohled vidí ve Velikonocích výchozí bod, jak Bůh ve svém Synu jedná s lidmi, které miluje. Velikonoce se pak stávají náznakem konečné reality, kdy Bůh setře každou slzu z očí. A zároveň nadějí, jež připomíná květinu, která když klíčí, nadzvedává i beton.

Z pohledu Říma se po ukřižování a zmrtvýchvstání nestalo nic. Ale opak je pravdou. Syn Boží byl ukřižován a vzkříšen, a tím porazil říši smrti. Ježíše jako Syna Božího poznal nejenom římský setník, ale po něm i milióny dalších, kterým vzkříšený Boží Syn proměnil život a kterým dal naději jak pro život časný, tak ten věčný.

Milí přátelé, přeji nám všem, aby do našich životů mohl proniknout paprsek naděje a radosti, protože „ten člověk zajisté byl Boží Syn“.

Váš v Kristu

David Novák